

Achterover zitten en publiek zijn

Koos Terpstra

regisseerde afgelopen seizoenen drie voorstellingen:

De Troje trilogie, drie eigen stukken,
De Goede mens van Sezuan, van Bertold Brecht
en **Oud**, ook een eigen stuk.

Dit seizoen doet hij zijn eerste regie
bij het Ro-theater, waar hij
sinds kort in de artistieke leiding zit.

Tom Blokdijk en Pol Eggermont
maken een portret.

Die dinsdag heeft regisseur en schrijver Koos Terpstra zijn eerste vrije dag gehad, sinds lang: 'Ik had geen schema, ik hoefde niks, het was heerlijk, ik heb de hele dag gewerkt.' Doet hij ook nog wel iets anders dan theater?

Vijf jaar geleden heeft hij – omdat hij alleen met werk bezig was – een hobby genomen: wijn, want daar houdt hij van. Hij heeft ook geprobeerd zichzelf weekeinden vrij te geven. Omdat hij gewoon veel te hard werkte. Maar dat was echt de hel. 'Stond ik om acht uur 's ochtends op. Dacht ik: lekker, niks te doen. Om tien uur barst de paniek los: wat moet ik nou, ik kan alles doen en ik ben volledig verlamd. Dat gaat over als ik een schema maak. Waar ik me dan niet aan hou. Vrijheid heeft voor mij blijkbaar te maken met het spijbel-gevoel.'

Eigenlijk wil hij altijd iets doen. Daarom fietst hij zo graag. Zijn fiets gaat altijd mee op vakantie. Dan heeft hij een schema, je fietst van A naar B.

Hij houdt, behalve van theater, ook van boeken en films, van verhalen en hoe mensen ze vertellen. 'Maar als je heel druk bent met theater, dan stop je met lezen. Zie je zo'n dik boek, denk je: laat maar, daar hoef ik niet eens aan te beginnen. Dat ga je missen. Daar ben ik gewoon overheen gestapt. Bioscoop idem dito. Godzijdank hebben ze de vier uur-voorstellingen weer ingevoerd, dat je 's middags naar de bioscoop kan. Ik lees gewoon weer een boek in de week en ga weer naar de film.'

Pop

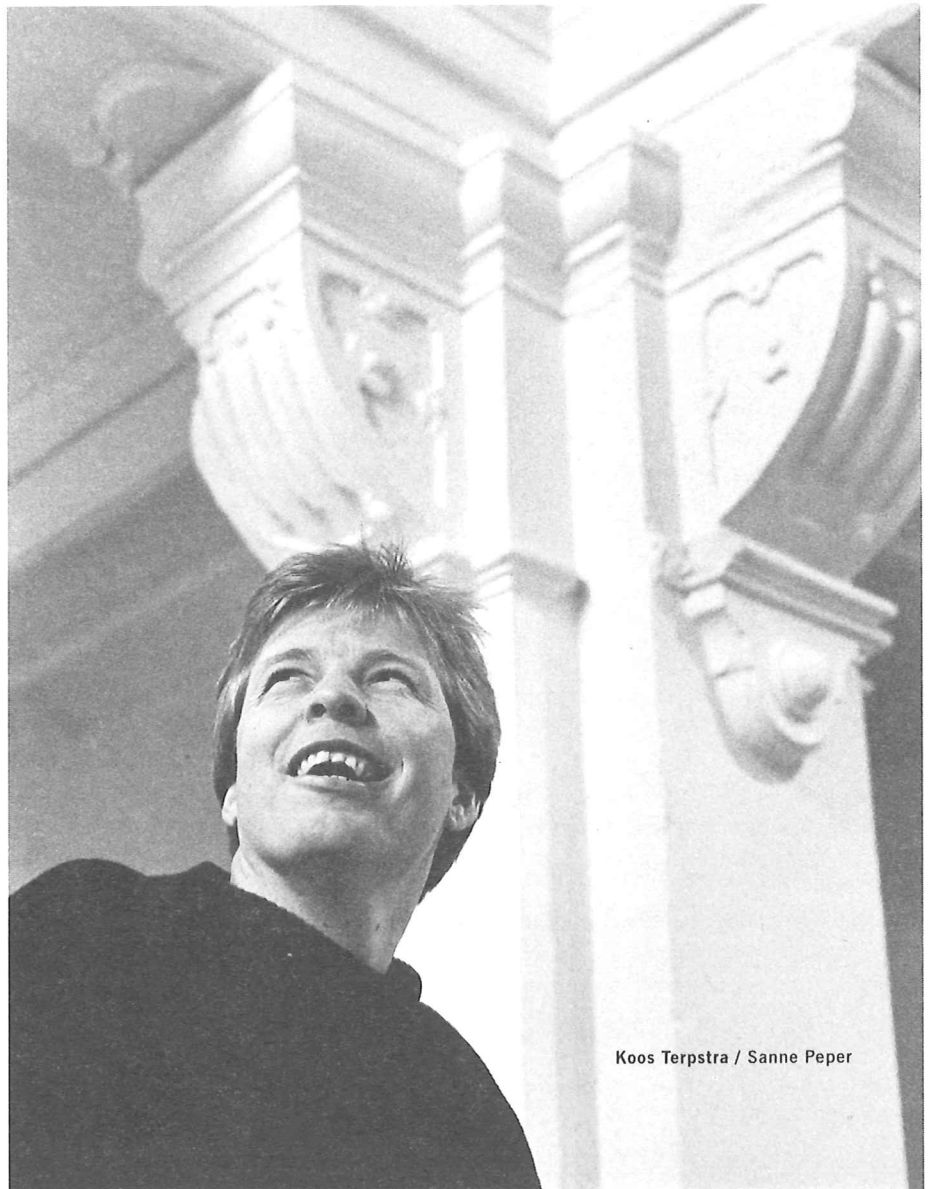
Popmuziek is zijn grote liefde. Hij koopt zeker twee CD's per week. Het fenomeen boeit hem: 'Popmuziek: drie akkoorden en maak het niet te gek. En toch zien mensen af en toe kans daarmee een liedje te maken dat de hele wereld meezingt. Een volstrekt onmogelijke opgave, met zo weinig middelen.'

Het popconcert vindt hij heel aantrekkelijk, vooral vanwege de kracht. 'Dat heel elementaire, gewoon de boel platblazen. Bands die nog maar net begonnen zijn – eigenlijk hebben ze niet zo veel te vertellen, en kunnen

men. Kunnen ze iets beter spelen, dan verhoudt het zich niet meer tot wat ze te vertellen hebben, gaan ze dingen verzinnen. Kunnen ze heel goed spelen, ontbreekt opeens elke reden.'

Alleen de heel groten in de popmuziek hebben daar geen last van. Die lukt het om, ondanks die gigantische machinerie, de spanning levend te houden tussen dat wat ze kunnen en dat wat ze te vertellen hebben. 'De Stones – als je dat ziet, dat is ongelooflijk. Die Keith Richard speelt nog steeds alsof ie nauwelijks weet wat ie in zijn handen heeft; het is

ze amper een gitaar vasthouden, maar ze willen wel heel graag. Die spanning, dat knalt van het podium af. Later komen de proble-

Koos Terpstra / Sanne Peper